

но негово-то значеніе мѣкаръ и да е сходно, но не е сѣщо-то съ — „*помислямъ*“.

Забблежка 7) Явно е слѣдователно че Българскій нашъ языкъ е по точенъ (етимологически) и по богатъ въ изражнія-та си а не Русскій и нѣкон други Славянски нарѣчія; и тая точность на израженія-та, и това богатство на рѣчи-тѣ ясно доказватъ че *Българскій языкъ е майка-ша на всички-штѣ Славянски нарѣчія*, за кое-то и тврдѣ добрѣ доказва Г. К. Зеленецкій въ негова-та Рѣчь „*О Церковно-Славянскомъ языкѣ*“ *) и други подобно.

И тѣй, *помислянье-шо* е най сетнѣ-то и най усовершенително-то дѣйствіе на разумъ-тѣ ни; при това дѣйствіе мы се мѣчимъ чрезъ вниманіе-то да упознаемъ и да отличимъ нѣкои особны бѣляцы, спорядъ които се отличава едно представленіе отъ друго; и таковимъ образомъ мы намѣрямы че представленія-та иматъ нѣкои *най ближны* и *непосредственны бѣляцы*, или *ошдалеченны* и *посредственны*; или пакъ че тіе бѣляцы сѣ: *просши* и *сложны*; или *общы* и *чястны* (характеристически). — Всички-тѣ впрочемъ бѣляцы се раздѣлятъ на *сщественны* и *случайны*. За примѣръ довождамы едно пактно тескерè (Паспортъ), дѣто пространно се излагать, толкова най ближны-тѣ непосредственны, общы и сщественны бѣляцы на оногова, комуто се дава тескерè-то, колкото и неговы-тѣ посредственны, сложны, чястны, или случайны бѣляцы: — тѣй напримѣръ, тамъ се казва че онъ има: носъ, очи, космы и проч. такива и такива (общы бѣляцы); но онъ може да има и нѣкоѣ дамгѣ на лице-то си, или нѣкой други осо-

*) Виждь тѣзи Рѣчь произнесенная въ Ришельевскій Лицей въ Одесса въ 1844 година. —